

ТРЕЋЕ ОДЕЉЕЊЕ

ПРЕДМЕТ РОДИЋ И СВИРЧЕВ ПРОТИВ СРБИЈЕ

(Представка број 17148/16)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

19. септембар 2019. године

Ова пресуда је правноснажна, али може бити предмет редакцијске измене.

У предмету Родић и Свирчев против Србије,

Европски суд за људска права (Треће одељење), на заседању Одбора у саставу:

Dmitry Dedov, *председник,*

Alena Poláčková,

Gilberto Felici, *судије,*

и Liv Tigerstedt, *вршилац дужности заменика секретара Одељења,*

Након већања на затвореној седници одржаној 29. августа 2019. године,

Доноси следећу пресуду, која је усвојена тог дана:

ПОСТУПАК

1. Предмет је формиран на основу представки против Србије које су поднете Суду према члану 34. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: „Конвенција”) на различите датуме наведене у приложеној табели.
2. Обавештење о представкама је достављено Влади Републике Србије (у даљем тексту: „Влада”).

ЧИЊЕНИЦЕ

3. Списак подносилаца представки и детаљи који су релевантни за представке су дати у приложеној табели.
4. Подносиоци представки су се жалили на прекомерно трајање парничног поступка. У представци бр. 15434/17, подносилац представке је такође поднео друге жалбе у складу са одредбама Конвенције.

ПРАВО

I. ЗДРУЖИВАЊЕ ПРЕДСТАВКИ

5. Имајући у виду сличну тематику представки, Суд сматра да је прикладно испитати их све заједно у једној пресуди.

II. НАВОДНА ПОВРЕДА ЧЛАНА 6. СТАВ 1. КОНВЕНЦИЈЕ

6. Подносиоци представке су се начелно жалили да је дужина предметног парничног поступка била неспојива са захтевом „разумног рока”. Они су се позивали на члан 6. став 1. Конвенције, који гласи:

Члан 6. став 1

„Свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама ..., има право на ... расправу у разумном року пред ... судом, ...”

A. Допуштеност

7. Влада је тврдила да би представке требало одбацити као неприхватљиве због пропуста подносилаца представки да правилно поднесу жалбу пред Уставним судом.
8. Подносиоци представки се нису сложили са тим тврдњама.
9. Суд је доследно тврдио да правило о исцрпљивању домаћих правних лекова, у складу с чланом 35. став 1. Конвенције, предвиђа да би притужбе које се касније намеравају поднети Стразбуру требало да буду изнете пред одговарајућим домаћим телом, бар прећутно и у складу са формалним захтевима и роковима утврђеним у домаћем праву (види, на пример, *Вучковић и други против Србије* (претходни приговор) [BB], бр. 17153/11 и 29 других, став 72, од 25. марта 2014. године).

10. Што се тиче овог случаја, Суд је пажљиво испитао уставне жалбе подносилаца представки, из којих се види да су се они изричито жалили на дужину спорних поступака (за разлику од случаја *Вучковић и други*, цитираног горе, став 82, у коме подносиоци представки нису поднели своју жалбу на дискриминацију пред Уставним судом, било изричито или прећутно). Аргумент владе да је Уставни суд „везан” захтевом формулисаним у уставној жалби је, према томе, ирелевантан у овом случају. Суд примећује да су подносиоци представке навели укупну дужину поступака и број нивоа надлежности. Такође су Уставном суду доставили одлуке донесене у тим поступцима. С обзиром да су спорни поступци трајали више од девет година и деветнаест година на два и три нивоа надлежности, Суд сматра да су случајеви били *prima facie* мериторни. У таквим околностима, Уставни суд је требало да испита основаност предмета. Уколико би Уставном суду биле неопходне било какве додатне информације или документација, исти је од подносилаца представки или релевантних надлежних органа могао затражити да их доставе. С тим у вези, Суд примећује да жалбе на прекомерну дужину поступка, за разлику од неких других жалби према Конвенцији, обично не захтевају неко детаљније разрађивање (видети *Шаћировић и други против Србије*, бр. 54001/15 и 3 других, став 12, од 20. фебруара 2018. године, за разлику од случаја *Голубовић и други против Србије* (одл.), бр. 10044/11 и 8 других, став 43, од 17. септембра 2013. године, који се односе на жалбу на недоследну судску праксу домаћих судова). Из тога произилази да су подносиоци представки дали државним органима прилику која се у начелу даје Високим странама уговорницама према члану 35. став 1. Конвенције, односно да исправе наводне повреде против њих (види, *Муришић против Хрватске* [ВВ], бр. 7334/13, став 72, од 20. октобра 2016. године).

11. Пошто ове представке нису очигледно неосноване у смислу члана 35. став 3(а) Конвенције нити неприхватљиве по било ком другом основу, оне морају бити проглашене прихватљивим.

Б. Основаност

12. Суд понавља да се оправданост дужине поступка мора ценити у светлу околности предмета и позивањем на следеће критеријуме: сложеност предмета, понашање подносилаца представки и надлежних органа и важност предмета спора за подносиоце представки (види *Frydlender против Француске* [ВВ], бр. 30979/96, став 43, ЕЦХР 2000-VII).

13. У водећем предмету *Немет против Србије*, бр. 22543/05, од 8. децембра 2009. године, Суд је већ утврдио кршење у погледу питања сличних онима у овом предмету.

14. Пошто је размотрио сав материјал који му је достављен, Суд није утврдио ниједну чињеницу нити аргумент који би могао да га убеди да донесе другачији закључак по питању основаности предметних жалби. Имајући у виду своју судску праксу по овом питању, Суд сматра да је у овом предмету дужина поступка била прекомерна и да није испунила захтев „разумног рока”.

15. Ове притужбе стога представљају кршење члана 6. став 1. Конвенције.

III. ПРЕОСТАЛЕ ЖАЛБЕ

16. У представци бр. 15434/17, подносилац представке је такође поднео друге притужбе према више чланова Конвенције.

17. Суд сматра да, с обзиром на сав материјал којим располаже и у мери у којој су питања која су предмет жалби у његовој надлежности, предметне жалбе или не испуњавају критеријуме прихватљивости утврђене у члановима 34. и 35. Конвенције или не откривају било какве појаве кршења права и слобода садржаних у Конвенцији или њеним Протоколима.

18. Из овога следи да се ове представке морају одбацити у складу са чланом 35. став 4. Конвенције.

IV. ПРИМЕНА ЧЛАНА 41. КОНВЕНЦИЈЕ

19. Члан 41. Конвенције гласи:

„Када Суд утврди прекршај Конвенције или протокола уз њу, а унутрашње право Високе стране уговорнице у питању омогућава само делимичну одштету, Суд ће, ако је то потребно, пружити правично задовољење оштећеној страни.“

20. Имајући у виду документацију коју поседује и своју судску праксу (види, посебно, *Немет против Србије*, бр. 22543/05, ст. 19–22, од 8. децембра 2009. године), Суд сматра разумним да досуди износе који су наведени у приложеној табели и одбацује преостали део захтева подносилаца представки за правичним задовољењем који је подносилац представке поднео у представци бр. 15434/17.

21. Суд сматра да је примерено да затезна камата буде заснована на најнижој каматној стопи Европске централе банке уз додатак од три процентна поена.

ИЗ ОВИХ РАЗЛОГА, СУД, ЈЕДНОГЛАСНО,

1. *Одлучује* да представке здружи;

2. *Проглашава* жалбе у вези са прекомерном дужином трајања парничног поступка прихватљивим, а остатак представке бр. 15434/17 неприхватљивим;

3. *Сматра* да предметне жалбе откривају кршење члана 6. став 1. Конвенције у погледу прекомерног трајања парничног поступка;

4. *Сматра*

(а) да Тужена треба да подносиоцима представки исплати, у року од три месеца, износе наведене у приложеној табели, који ће бити конвертовани у националну валуту Тужене по стопи која се примењује на дан поравнања;

(б) да, од истека наведених три месеца до измирења, треба исплатити обичну камату на горе наведене износе по стопи која је једнака најнижој каматној стопи Европске

централне банке током периода неиспуњавања обавеза, уз додатак од три процентна поена;

5. *Одбацује* преостали део захтева за правично задовољење који је поднео подносилац представке у представци бр. 15434/17.

Састављено на енглеском језику и достављено у писаној форми на дан 19. септембра 2019. године, у складу са правилом 77. ст. 2. и 3. Пословника о раду Суда.

Liv Tigerstedt

Dmitry Dedov

Вршилац дужности заменика секретара
Одељења

Председник

ДОДАТАК

Листа представки којима се подносе жалбе на основу члана 6. став 1. Конвенције
(прекомерно трајање парничног поступка)

Број	Број представке Датум подношења	Име подносиоца представке Датум рођења	Име правног заступника и место рада	Почетак поступка или датум ступања Конвенције на снагу у односу на Републику Србију (3. март 2004. године)	Датум окончања поступка	Укупно трајање поступка Нивои надлежности	Релевантна домаћа одлука	Износ додељен на име нематеријалне штете по подносиоцу представке (у еврима) ^{1 2}	Износ додељен на основу трошкова и издатака по представци (у еврима) ³
1.	17148/16 23. март 2016. године	Радован Родић 03. јун 1967. године	Миљевић Наталија Сомбор	03. март 2004. године	06. децембар 2012. године	8 година, 9 месеци и 4 дана 2 степена надлежности	Уставни суд Уж-1726/2013 14. септембар 2015. године Неприхватљива	2.400	-
2.	15434/17 17. фебруар 2017. године	Јовица Свирчев 03. август 1966. године	Цицка Јано Ковачица	03. март 2004. године	23. април 2014. године	10 година, 1 месец и 21 дан 3 степена надлежности	Уставни суд Уж-6527/2014 1. новембар 2016. године Неприхватљива	1.700	500

1. *Заједно са било којим порезом који се може наплаћивати подносиоцима представке*

2. *Одбијање било којих износа који су можда већ наплаћени на основу истог на домаћем нивоу.*

3. *Заједно са било којим порезом који се може наплаћивати подносиоцима представке*